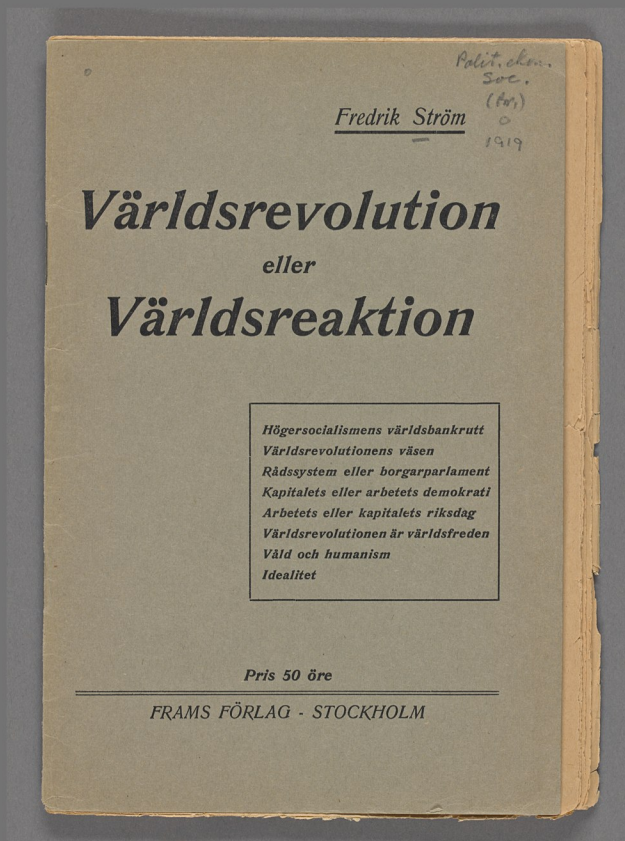

Ström, Fredrik

Världsrevolution eller världsreaktion.

Tryck 54 Ec Br.

Tillkomstår 1919

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Fredrik Ström

Polit. ekon.
Soc.
(Am)
0
1919

Världsrevolution eller Världsreaktion

*Högersocialismens världsbankrutt
Världsrevolutionens väsen
Rådssystem eller borgarparlament
Kapitalets eller arbetets demokrati
Arbetets eller kapitalets riksdag
Världsrevolutionen är världsfreden
Våld och humanism
Idealitet*

Pris 50 öre

FRAMS FÖRLAG - STOCKHOLM

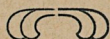
Kungl. biblioteket

0 0000 000074205

Fredrik Ström

Världsrevolution
eller
Världsreaktion

FRAMS FÖRLAG, STOCKHOLM

Oskarshamn, Oskarshamns-Bladets Boktryckeri 1919

H
allt so
L.
I
i alla
kan s
den c
svarad
J
måste
kämpa
rättsfr
De vil
hälsad
dessa
under
revolu
tikens
sociali
garden
tyska
sociali
rier, in
trarev
eller t
deman
namn,
för k
ernätt
slavfr
A
klass
i stäl
Tyskl

Högersocialismens världsbankrutt.

Hur rätt få icke de revolutionära socialisterna inför allt som nu sker i världen!

Låt oss erinra om vad som skett och vad som sker.

I krigets början förklarade de radikala socialisterna i alla länder att endast en proletärisk resning överallt kan skapa en rättvis och varaktig fred samtidigt som den dräper kapitalismen, krigets upphov. Men vad svarade högersocialisterna i alla länder?

Jo, de tyska och tyskvänliga svarade att Tyskland måste försvaras först och främst, att Tyskland blott kämpade för sitt liv, att en tysk seger skulle bli en rättsfred, medan en ententeseger skulle bli en våldsfred. De ville därför icke veta av någon *tysk* revolution, men hälsade med glädje den ryska. Likväl förrådde dessa tyska högersocialister den ryska revolutionen under våldsfreden i Brest-Litovsk och när den tyska revolutionen omsider likväl kom med Ludendorff-politikens bankrutt, så förråddes den av samma tyska högersocialister åt den tyska kapitalismen och Noskes vita garden efterträdde Ludendorffs regementen såsom det tyska proletariatets bödlar. Nu står den tyska högersocialismen, vars historia är en enda kedja av förräderier, inför sitt Sedan. Dess socialpatriotiska och kontrarevolutionära politik har ej vare sig räddat Tyskland eller fört till en rättsfred. Den enda heder hrr Scheideman-Noske-Ebert erövrat åt sig är arbetarbödlarnas namn, den enda ära de förvärvat är att ha banat väg för kontrarevolutionens seger, det enda resultat de ernått är att ha dragit över Tyskland en vålds- och slafred utan jämförelse hittills i historien.

Aldrig i världen skulle Tyskland eller dess arbetarklass ha stått sämre nu, om dessa tyska arbetarledare i stället för sin socialpatriotiska förräddarpolitik fört Tysklands arbetare från första stund fram till en pro-

letär revolution, befast dess seger, slutit förbund med Ryssland, Ungerns och Österrikes arbetare till en väldig revolutionär koalition mot ententeimperialisterna.

I dessa ögonblick av nesa, nöd och hopplöshet för Tyskland — fört till avgrunden av alla från Wilhelm II till Scheidemann och Bauer — borde över den tyska horisonten synlig för alla iakttagas en jättelik skugga, icke av Bismarck, icke av Ludendorff, icke av Noske, men väl gestalten av *Liebknecht*, revolutionären, bolsjeviken, Tysklands genius, den ende som såg klart, den ende som visade den riktiga vägen till rättens fred, till Tysklands räddning, till socialismens seger. Liksom ett ödets insegel på Tysklands undergång läste vi samtidigt med Versaillesfredens slavparagrafer paragraferna i rättegången mot Liebknechts mördare, Noskes kreatur, som fritt finga rymma ur landet.

I Tysklands och Österrikes undergång se vi historiens dom över den germanska socialpatriotismen.

Icke mindre blodig är historiens ironiska dom över ententens socialpatrioter och över alla de högersocialister i skilda länder som för tron på ententens imperialister förrådde socialismen och revolutionen, förrådde den varaktiga freden och folkens förbrödring.

Låt oss erinra oss vad som skett. Ehuru Jaurès mördats av nationalismen och krigshetsen, ryckte genast ententens arbetarledare och deras av högersocialistiska fosterlandsfraser omtöcknade arbetare upp vid sidan av *sina* imperialister och generaler, alldeles som de tyska. Internationalens bud, brödraskapets plikter, socialismens principer voro glömda och som galningar rusade de franska och engelska arbetarna emot de tyska för att mörda dem, under sina högersocialistiska ledares hejrop. Man förklarade, att ententens krig var ett krig för demokratien, friheten och rättvisan och att ententens seger skulle säkerställa en rättvis och varaktig fred. I vårt land förkunnades denna lögn med monoman ihärdighet under fyra år av hr Branting och Socialdemokraten jämte eftersägare. I ententens stater liksom i Sverge bekämpade högersocialisterna varje tanke

på en
dikad
listern
Ryssl
nära
och d
och
att vi
samt
rättsf
N
tving
Brant
Hur
Sakra
Nej,
kan,
revan
värld
Paris,
mot t
letaria
weld
N
inför
för o
evig
som
seger
J
I
höge
derna
aldrig
värre
för d
arbet
fjättra

på en revolutionär resning av arbetarklassen och predikade ideligen solidaritet och borgfred med imperialisterna alldeles som Scheidemann i Tyskland. När Rysslands arbetare reste sig, ökade den antirevolutionära hetsen, och när även Tysklands arbetare reste sig och det psykologiska ögonblicket för världsrevolutionen och världsfreden var inne, svarade ententisterna med att visa på Clemenceaus och Lloyd Georges demokrati samt på Wilsons 14 punkter: där låg garantin för rättsfreden och arbetarklassen.

Nu ligger »rättsfredens» klausuler, med våld påtvingade folken, i arkiven, dessa fredsdokument, hr Brantings och tusen andra illusionisters världshopp. Hur se de ut? Vackra, höga ideal — icke sannt? Säkra garantier för fred och broderskap — icke sannt? Nej, den mest sataniska vålds- och slavfred som tänkas kan, ett dokument som skall *jaga* fram rustningar, revanchelidelser och krig, dokument som göra hela världen till en träl under en skara Mammonsfurstar i Paris, London, Newyork, ett slavkontrakt riktat ej blott mot flera stora folk, utan även mot hela världens proletariat. Där är hr Brantings, hr Thomas', hr Vanderweldes, hr Hendersons rättsfred.

Nu rygga dessa högersocialister tillbaka förskräckta inför vad som skådas, inför sitt eget verk. Var det för detta skamliga stycke papper om eviga krig och evig trældom som de kämpade, var det för detta papper som de saboterade revolutionerna, som de lade sig vid segerherrarnas bröst, som de förrådde socialismen?

Ja. Just för detta papper!

En fruktansvärdare katastrof än den ententens högersocialister och deras medlöpare i de neutrala länderna, särskilt hr Branting, lidit i sin politik får man aldrig skåda. Den är moraliskt, om ej materiellt än värre än de tyska högersocialisternas. Det är Waterloo för dem. Deras enda hopp är S:t Helena.

Ångestfyllda kasta nu de franska och engelska arbetarna sina ögon utöver världen. De se sig själva fjättrade vid imperialisternas klippor som lön för sina

sår och sitt lidande. De speja åt höger och vänster efter en utsikt till räddning, de skaka sina bojor, de ropa åt öster att de blivit bedragna.

Men allt hårdare trycker imperialismen sin järnhäl på världsproletariatets nacke. Ungerns proletärrepublik är krossad av ententens legohäror, som nu från alla håll angripa det socialistiska Ryssland. Skall världsproletariatet i sista ögonblicket kunna samla sig till en väldig kraftansträngning och åter resa sig i sin fulla längd och slå sin tyrann till jorden? Eller skall världens arbetare, som var så nära friheten, åter böja sig under oket, åter vandra in i Grottekvarnen?

Allt beror nu på den ryska arbetarklassens uthållighet, mod och kraft. Efter socialpatriotismens och högersocialismens definitiva och katastrofala världsbankrutt visar sig klarare än eljest att världsfredens och proletariatets enda räddning ligger i bolsjevismen.

Världsrevolutionen allena kan ännu rädda oss från ett nytt kommande världskrig, kan rädda oss från arbetarklassens internationella slaveri, från kulturens undergång.

Världsrevolutionens väsen.

Vi stå nu mitt uppe i världsrevolutionen, i den väldigaste tvekamp historien bevittnat mellan förtryckare och förtryckta. Efter världskrigets kamp mellan nationerna, mellan imperierna stå vi nu i ett klassernas världskrig utan motstycke. Skyttegravarna, barrikaderna gå nu icke mellan folken utan inom folken. Den klasskamp, som började i sagornas dunkel där borta i historiens morgon, den klasskamp som speglades i de israelitiska trälarnas uppror mot faraonerna, i heloternas kamp mot Spartas aristokrater, i Spartacus' slavhärars frihetskrig mot det mäktiga Roma, i bondekrigen mot feodalherrarerna, i industrislavarnas rasande resningar i början av 1800-talet mot fabrikanterna och deras maskiner, i 1848 och 1870 års revolutioner och kommunardstrider, den klasskamp, som de senaste 50 åren med ökad intensitet pågått mellan

kapital och arbete i alla länder, på alla arbetsplatser, denna klasskamp är det som nu vuxit till en gigantisk bältespännarestrid mellan världsrevolutionen och världsreaktionen.

Den väldiga stridens insats är herraväldet över världen, ingenting mindre. *Antingen* segrar världskapitalet och detta betyder en världsreaktion fruktansvärdare än någon reaktionär period i historien med nya krig i utsikt, med arbetarklassen i alla länder förvandlad till en pariaskast såsom redan är fallet i Finland, i Sibirien, i Polen, i Rumänien, *eller* också segrar proletariatet och detta betyder arbetarklassens fullständiga triumf i alla länder, vägen till ekonomisk frihet för alla människor, till ständig fred, till *arbetets* återupprättande såsom grundvalen för plikter och rättigheter, till en hel och full demokrati.

Den pågående världsrevolutionen är således till sitt väsen och innebörd i första hand proletariatets stora frihetskrig mot kapitalet. Denna revolution är bäraren av den väldiga *idén om en arbetets universella republik*, den är det första försöket i stort att i handling genomföra socialismens tankevärld, icke den urlakade, all märg och must berövade hög-socialism, som blott är en av kapitalisternas tusen metoder att hindra proletariatets seger och bevara sin egen makt, utan den marxistiska socialismen, den proletära, den revolutionära socialismen, den socialism som Marx och Engels benämnde kommunismen.

Då kapitalismens nu existerande samhällsform omöjliggör demokratiens genomförande i det den upprätthåller kapitalets diktatur, då den omintetgör freden i det den reser de profitens intresse-motsatser som föder krigen och världskrigen, då den undergräver hela kulturen, i det den gör densamma till en slav under pänningen, så blir proletariatets världsrevolution icke blott ett arbetarklassens frihetskrig, utan ett krig för hela mänsklighetens frihet, ett krig för freden och rätten, för kulturen och ljuset i världen, för humanismen. Världsrevolutionen blir såmedels ej blott proletariatets hopp utan hela kulturmänsklighetens tindrande stjärna

Såsom varje liv, såsom varje stor tid kommer detta nya samhälle till världen under blod och tårar; under smärtor födes det. Låtom oss icke av detta blod och dessa smärtor förledas att fördöma eller dräpa den unga världsmedborgaren. Väl trakta många såsom fordom Herodes efter hans liv. Ve oss alla och ve världen om han dräpes, han må nu falla för kapitalisternas kulor eller för förrädaresocialisternas dolkar.

Låt oss i stället se efter vad det nya samhällets förkämpar äro, vad de vilja, vart de syfta. Låt oss icke skrämmas av de otaliga lögner som av kapitalisterna och deras lejda präss utspridas om dem och deras strid i avsikt att misskreditera dem och förgifta den allmänna opinionen.

Rådssystem eller borgarparlament.

Ståndsrepresentation med stark adels- och kungamakt motsvarande de feodalekonomiska samhällsförhållandena. När den ekonomiska samhällsstrukturen förändrades, förändrades även den politiska överbyggnaden. Tvåkamarsystemet, med eller utan en stark kungamakt, kom efter hårda strider, givande den väsentliga makten åt bonde- och borgarklasserna. Så småningom förändras åter den ekonomiska samhällssituationen: storindustrien undantränger hantverk och småindustri, storbonden växer genom tullar och agrarskydd förbi småbonden. Industri-, finans- och jordkapital erövrar riksdagen, tar hela makten i herrehuset och en stor makt i den folkvalda kammaren. Men storindustrien föder en växande industriarbetarklass och storbondesystemet en växande lantarbetarklass. Dessa klasser söka nu åt sig erövra, i kamp med de maktägande klasserna, det politiska maktinstrumentet. I hopp att genom en kompromiss rädna sin makt görs bourgeoisin vissa medgivanden, som flyttar maktens sken till den folkvalda kammaren i riksdagen. Den borgerliga demokratin, den kapitalistiskt-demokratiska parlamentarismens system befästes. Med pänningens,

med de ekonomiska och sociala privilegiernas makt skall parlamentet bli ett redskap i de rikas händer. Med militarismen och byråkratin i sin sold, i sin hand, skall bourgeoisin triumfera trots den »allmänna rösträtten».

Men utvecklingen står aldrig stilla. Även den borgerliga parlamentarismen, även den kapitalistiska demokratin blir föråldrad som politisk överbyggnad, som politiskt uttryck för den ekonomiska samhällsorganisationen och massviljan. Nya tider, nya samhällsförhållanden, nya segerrikt uppmarscherande klasser kräva nya politiska former för att kunna utföra sin historiska gärning, fylla sin roll i samhällsutvecklingen. Intet är evigt, allra minst bourgeoisins politiskt parlamentariska system, om det ock aldrig så skrudar sig i en »folkrepresentations» dräkt. En gammal förgången demokrati ersättes med en ny demokrati som fyller de nya segerrika klassernas behov.

Den borgerliga demokratin, som blott är ett annat uttryck för bourgeoisins sociala och ekonomiska diktatur, står inför sin avskrivning. Den väldiga industri- och lantarbetarklassen, kämpande för sin fullkomliga seger, är icke betjänt med en politisk formel som täcker borgar- och småborgarintressena, som förhindrar klassens fulla seger och frigörelse. Därför kräver nu arbetarklassens intressen proletariatets diktatur. Då proletariatet är den stora majoriteten inom de moderna samhällena, så betyder proletariatets diktatur alls icke en minoritetsdiktatur. Det är bourgeoisins diktatur som är en minoritetsdiktatur. Även då den sanktioneras av ett borgerligt demokratiskt parlament. Icke i sömnen har Karl Marx givit arbetarklassen i arv den stora tanken om proletariatets diktatur. Den är enda vägen att krossa bourgeoisins diktatur. Proletariatets diktatur är fullt demokratisk. Den ger hela makten åt den största klassen i samhället, åt den klass, som reser sig ur hundraårigt förtryck och ekonomiskt slaveri. Men framför allt den ger makten åt den samhällsnyttiga, den närande, den arbetande klassen. Detta är modärn politisk demokrati. Dess mål är den sociala demokratin.

Såsom arbetsformen och såsom den politiska formeln för proletariatets diktatur har ur de pågående sociala revolutionerna framvuxit *rådssystemet*, d. v. s. arbetare- och bondeklassernas parlament. Mot denna rådsdemokrati, denna arbetardemokrati kämpar nu den döende kapitalistiska demokratin. Även om denna sistnämnda till en viss tid stöddes av vissa proletära grupper och dessas småborgerliga, i den gamla demokratiska ideologin fångna ledare, så är dock rådssystemets, arbetardemokratins seger viss, ty den allena avspeglar tidens och utvecklingens sociala behov och ekonomiska tendens. All makt åt arbetar- och bonderåden! Se där den lösen som skall växa med stormens styrka och bli en orkan, som sopar bort de gamla politiska systemen.

Det är mycket intressant att studera kampen mellan rådsprincipen och konstituantprincipen i skilda länder.

Helt nyligen ha i Ryssland mensjeviker och socialrevolutionärer — grupper som hittills hållit på konstituanten, på den gamla parlamentarismen — sökt enighet med bolsjevikerna på rådsdemokratiens plattform. I Tyskland ha de oavhängiga som till en början blott ville godkänna rådssystemet såsom en temporär företeelse och principiellt höllo på konstituanten, på nationalförsamlingen, gått allt mera åt vänster. Dess högerflygel vill en kompromiss på så sätt att nationalförsamlingen och rådssystem *båda* bevaras, i det att arbetar- och bonderådens centralutskott bildar en ny kammare bredvid nationalförsamlingen och försedd med vetorätt m. fl. privilegier. De oavhängigas vänstra flygel åter vill avskryva nationalförsamlingen eller göra den maktlös och ge den verkliga politiska och ekonomiska makten åt råden. Denna vänstra flygel har fått majoritet inom partiet, som i sitt program godkänt rådsprincipen.

Icke nationalförsamling, utan rådssystem kan rädda Tyskland! ropade Rickard Müller härom dagen i en ledare i *Freiheit*, de oberoende socialisternas huvudorgan. Och i en annan ledare skrev Ernst Däumig, att ställningen till rådssystemet är ställningen till proleta-

riatet. Till och med bland mera klarsynta bland de tyska högersocialisterna börjar synen på rådssystemet bli en annan, sedan man sett att nationalförsamlingen blott är en kopia av den gamla av revolutionen stör-tade riksdagen med samma kapitalistiska, militaristiska och byråkratiska tendenser och sympatier. Det kommunistiska partiet (Spartacusförbundet) har hela tiden kraft: all makt åt arbetar- och bonderåden.

Även i England börjar rådsprincipen vinna terräng, men då ingen revolution ännu ägt rum, i form av masssträcker för ett industriellt arbetarråd vid sidan av parlamentet med vissa stora ekonomiska och sociala och industriellt-tekniska befogenheter. Det är principen »arbetarkontroll över industrien» som går till seger. Att denna princip icke skall göra halt vid industriens portar, utan med tiden kräva hela samhällsmakten är visst. I Frankrike och i Italien ha de socialistiska partierna och fackföreningarna antagit principen om proletariats d. v. s. *arbetets* diktatur på rådssystemets grund och i Norge har det socialdemokratiska partiet gått på samma linje. Utvecklingen är densamma i ett flertalet andra länder bl. a. i Amerika.

Rådsprincipen är principen för proletariats diktatur, för arbetarklassens demokrati, nyckeln till det klasslösa socialistiska samhället. Denna princip blir aktuell så snart en arbetarrevolution börjat i ett land. Rådsprincipens förverkligande avgör om en revolution är blott en borgerligt-politisk eller en social.

I länder, som ännu vänta på sin arbetarrevolution, blir det ett nödvång för de klassmedvetna, socialistiska arbetarna att arbeta under de borgerligt-demokratiska formerna och utnyttja dess möjligheter så långt görligt för att tillvarata arbetarnas intressen och avslöja det kapitalistiska samhället och den borgerliga demokratins sanna natur, dess brott och humbug och på detta sätt revolutionera hjärnorna. Men till hjärnornas revolutionerande och uppklarande hör även att bli klar över och för arbetarna påvisa den proletära diktaturens innebörd, rådssystemets demokratiska natur och revolu-

tionära kraft, dess karaktär av en för arbetarmakten just anpassad politisk arbetsform under den sociala revolutionens förlopp och bestående.

Kapitalets eller arbetets demokrati.

Vad är demokrati? Många skola svara: demokrati är allmän rösträtt. Detta är icke sant. Med verklig demokrati mena vi ju de arbetande, de samhällsnyttiga individernas suveräna makt i samhället. Men låt oss se, om den allmänna rösträtten ger de arbetande klasserna den suveräna makten. Historien har en mångfald av exempel på motsatsen. Napoleon III upprätthöll sitt bonapartistiska välde med vad han kallade allmän folkomröstning. I Amerika har den s. k. allmänna rösträtten givit makten åt börs- och bankkapitalet. I Amerika finns ingen verklig demokrati. Icke heller i England. Där gav den allmänna rösträtten nyss makten åt en klick krigs- och rovlystna imperialister. I Tyskland stödde den allmänna rösträtten i årtionden Kaisers rustningar och den på den allmänna rösträtten valda tyska riksdagen sanktionerade världskriget. I Italien och Frankrike likaså. I intet av de länder, där *under en kapitalistisk samhällsordning* existerat vad man kallar allmän rösträtt, har funnits en *verklig* demokrati i statslivet. Den verkliga makten har legat hos de övre tiotusen, hos bankirer, diplomater, generaler, fabrikanter, godsägare, byråkrater. Kapitalismen har begagnat den allmänna rösträtten till att ytterligare befästa sin makt, gjort sig till herre över folket, som *trott* sig äga makten, då det finge rösta.

Hur har då den »allmänna rösträtten» kunnat göras till vapen *mot* folket, *mot* demokratin, *mot* de arbetande klassernas egna innersta intressen, till vapen *åt* kapitalismen, imperialismen, förtrycket? Svaret är mycket enkelt. Bortsett ifrån att de övre tiotusen *emot* en allmän rösträtts eventuellt demokratiska verkningar alltid kunna sätta sitt inflytande på statschefen, militär-

väsendet, administrationen, så ha de dessutom alla medel att behärska den allmänna rösträtten. Genom att förfoga över kapitalet kunna dess besittare tillägna sig *makten över pressen* och därmed i mycket stor utsträckning behärska den allmänna opinionen, de kunna genom sitt kapital skapa väldiga propagandaorgan, köpa hela institutioner såsom riksdagar, regeringar, domarekårer, kommittéer etc. Genom sin intressegemenskap behärska de från början inflytesrika kårer och organ såsom kyrkans prästerskap, ämbetsverkens funktionärer, industriens och handels organ, vetenskapens adepter etc., som sedan behärska ofantliga mängder av människor genom sin makt över själarna och portmonnäerna. Kapitalet har alla resurser och utsikter att göra den allmänna rösträtten sig till en tjänarinna. En på verklig sanning och objektiv upplysning vilande allmän rösträtt är icke möjlig i ett kapitalistiskt samhälle, utan först i ett socialistiskt. Vad man i det kapitalistiska samhället *kallar* allmän rösträtt är en fiktion, en Potemkinkuliss, en skön lögn, en kliché, varmed överklassen sätter folkets sigill under sina egna beslut.

Äro vi radikala socialister då emot den allmänna rösträtten? Nej, vi vilja blott ha den placerad på sin rätta plats, i sin rätta miljö, så att den alltid gör ett riktigt och rättvist utslag, icke blir beroende av kapitalet eller några dess institutioner.

Nu säger någon att de revolutionära socialisterna som ock kallas kommunister, ha förkastat principen om den allmänna rösträtten. Detta är ett obegripligt missförstånd.

Vad är allmän rösträtt? Finns någon verklig allmän rösträtt över huvud? Nej, ty även i de mest »demokratiska» stater är rösträtten *icke* allmän, ehuru den så benämnes. De allra *fattigaste* äro i regel undantagna, oftast även de unga medborgarna, alltid riktigt unga åldersklasser, även om de deltaga i förvärvslivet, m. a. o. rösträtten är *ingenstädes* allmän, ehuru den så benämnes. En allmän röstätt finns ingenstädes, allra minst i borgardemokratierna. Var är då den s. k.

allmänna rösträtten *mest* demokratisk? Jo, självklart i de länder, där den är framför allt utsträckt till de arbetande klasserna, till de samhällsnyttiga medborgare, i vilkas intresse det ligger att skapa och befästa ej blott en yttre, formell, konstitutionell, skenbar demokrati, utan en inre, social och ekonomisk demokrati. En allmän rösträtt, vilken såsom den ryska och ungerska, berövar icke de fattiga och de unga medborgarne rösträtten utan dem som leva på att plundra och utsuga andra, dem som äro fiender till den sociala och ekonomiska frihets- och jämlikhetstanken, med ett ord de sociala brottslingarne lika väl som de kriminella, en allmän rösträtt så beskaffad är självklart mera demokratisk än en allmän rösträtt som premierar arbetets och demokratins fiender. I ett land som håller på att avskaffa den kapitalistiska samhällsordningen genom en social revolution är formeln för den nya demokratin den etiskt och socialt odisputabla rättsgrundsatsen: den som icke vill arbeta, den som utsuger andra, är ingen god medborgare, kan icke göra anspråk på en god medborgares rättigheter. Är det så, att vi sätta arbetet som det högsta, som källan till all kultur och all rikedom, så måste vi också ge det hedersplatsen vid utövandét av inflytandet i samhället. Detta är också enda vägen att göra den allmänna rösträtten så omfattande som möjligt. Ty i den mån en var medborgare utför ett nyttigt arbete, avstår från att leva på frukterna av andras arbete, så blir han en god social medborgare och får alla en sådan medborgares rättigheter. Därför äro de revolutionära socialisterna de verkliga demokraterna.

Arbetets eller kapitalets riksdag.

Liksom den allmänna rösträtten tolkad på kapitalistiskt manér och utnyttjad i kapitalismens tjänst har gjort bankrutt såsom vägrödjare för den ekonomiska och sociala demokrati, som ensam kan göra världen

till en god boning för människorna, så har också borgarparlamentet, som vi nyss bevisat, spelat ut sin historiska roll och håller på att lämna plats för rådsparlamentet. Med borgarparlamentet och dess bihang behärskar *kapitalet* en nations öden och utformar dess lagar. Med rådsparlamentet behärskar *arbetet* en nations öden och formar dess lagar. I borgarparlamentet kan arbetarklassen väl tilltvinga sig vissa koncessioner och ernå några kompromisser med de borgerliga, men aldrig tilltvinga sig hela makten och genomföra sin sociala frigörelse. Skulle arbetarklassen inom ramen av ett borgarparlament försöka en social revolution, så skulle den antingen misslyckas eller bli tvingad omvända borgarparlamentet till ett rådsparlament. Ty borgarklassen skulle genom våld, mutor, obstruktion och kapitalistiskt tryck bringa arbetarklassens aktioner och åtgärder på fall.

Rådsparlamentet är de arbetande klassernas eget parlament, styrandet riket i kraft av sitt mandat som de stora folkmassornas konstitutionella organ. I detta parlament kan väl finnas olika meningar, men icke olika intressen. De kapitalistiska intressena äro utrangerade. Detta är demokrati; icke bara en formell, utan en reell, en demokrati, som bygger på den sociala grunden, som speglar en *social* revolution. Liksom rådsparlamentet sammansättes på grundval av *arbetets* allmänna rösträtt, så blir rådsparlamentet *arbetets* riksdag. I en *arbetets republik* har kapitalet förlorat sin rätt. Den nya republikens stora uppgift blir just att utmönstra utsugningen såsom ekonomiskt, socialt och etiskt förkastlig. Hur kan man begära att representanter för det kapitalistiska system, som står inför sina domare, skola sitta med bland dessa domare? Hur kan man begära att i den generalstab, som skall leda arbetareklassens strider under den avgörande epoken, skall sitta officerare från fiendens arméer? Låt oss komma i håg att en rådsrepublik är en republik i kamp, att ett rådsparlament speglar det arbetande folkets representation mitt under *en social revolutions epok*. När

denna kamp är genomkämpad, när denna epok är svunnen, då speglar rådsparlamentet *hela* folket, ty då är kapitalismen icke mer. Då ha vi nått den absoluta demokratin.

Proletariatets diktatur, d. v. s. de arbetande klassernas majoritetsvälde, är skedet mellan borgarklassens diktatur och socialismens helt igenom demokratiska samhälle. Just därför att de radikala socialisterna, de revolutionära socialisterna ensamma visa den väg, som leder till den hela och fulla demokratin, just emedan de ensamma vilja en absolut demokrati äro de också de enda demokraterna.

Världsrevolutionen är världsfreden.

Följande fakta kunna icke förnekas: Under hela den kapitalistiska samhällsordningen har det ena blodiga kriget avlöst det andra, det ena landet stympat och förtryckt det andra, efter slutandet av »eviga freden» ha rustningarna börjat på nytt, stegrats genom profitbegär, avundsjuka, fruktan och intriger av alla slag och exploderat i allt våldsammare krig. Den kapitalistiska världspolitikens ledde slutligen till det 4-åriga världskriget, som krävde miljoner människoliv, miljoner förstörda hem, miljoner ödelagda produktionsmedel och miljarder förintade värden.

Nu har världskriget slocknat och kring de rykande bränderna stå samlade världskrigets upphovsmän: diplomaterna, bankirerna, profitjägarna, generalerna, socialpatrioterna.

De skola återigen skapa »en evig fred» — på den kapitalistiska samhällsordningens rykande grundvalar. Att detta är en utopi begriper varje förnuftig människa. Redan det segrande blocket, som skall lägga grunden till den »eviga freden», är söndrat och en väldig inre kamp försiggår. England bävar för Amerika, Amerika för Japan. Frankrike rasar mot dessa tre, förtvivlat över att icke få nog med av rovet. Italien ligger på

lur för att överfalla Jugoslavien och detta har redan besatt italienska områden. Polen har anfällt Ukrainas ententestyrda del och kastar lystna blickar på delar av Böhmen och Litauen. Belgien kräver anpart av rovet, Australien och Sydafrika m. fl. vilja ha del av de tyska kolonierna och dessas fördelning i övrigt liksom Turkiets provinsers öde tänder lystnadens blickar hos alla dem som skola stifta den eviga freden. Stora landstycken skäras ur de besegrade ländernas kroppar och våldsfrederna skapa ett evigt hat och en evig frihetslängtan. De tyskar som skola tilldelas Frankrike, Belgien, Polen, Danmark, Böhmen, Italien, de serber som skola tvingas in under Italien, de italienare som skola läggas till Jugoslavien, de ungrare som skola kastas åt Rumänien och Böhmen, de ukrainare som skola tvingas in under Polen etc. etc. — alla skola de ge upphov till nya krig. De rövade tyska kolonierna skola städse egga Tyskland till revanche. Likaså de från Tyskland pantade naturrikedomarne och den enorma krigsskadeersättningen, som skall göra Tyskland till en slav eller, om ersättningen ej blir stor nog, driva det profitgalna Frankrike till raseri och till lystnad efter mer genom nya krig. Härtill komma alla de folkpsykologiska faktorerna, som skola förtätas till en osläcklig revanchlystnad hos alla besegrade och alla illa behandlade folk.

Och rustningarna? Skola de avskaffas? Ingalunda. England, Amerika, Frankrike skola behålla sina jätteflottor och sina stora arméer, som skola hålla världen i schack d. v. s. i evighet föra krig mot folk och klasser som resa sig mot deras förtryck. Och de skola utnyttja de små nationerna som sina gendarmer och pålägga dem stora rustningsbördor.

I stället för den eviga freden, skall ett fortsatt borgardöme i världen etablera det eviga kriget liksom den eviga utsugningen. Slutligen skall en fortsatt kapitalistisk samhällsordning föranleda nya fientliga koalitioner och ett nytt världskrig, fruktansvärdare än det passerade.

Detta är vad som väntar oss, om världsimperialismen segrar över världsrevolutionen.

Segrar återigen världsrevolutionen, så är världsfreden ej blott tryggad, utan given i sig själv.

Arbetarklassen har ett och samma intresse i alla länder: den kapitalistiska utsugningens avskaffande. Där den är avskaffad, där är också orsaken till krigen avskaffad, ty krigen bottenar i profitjakten. Arbetarklassen har vidare som mål den internationella världsorganisationen. Därmed falla de nationella kartgränserna och lägges grunden till *arbetets världssamhälle*, ersättande kapitalets. Men *arbetets världssamhälle är också fredens världssamhälle*.

Proletariatets internationella rådsrepublik — det är världsfreden. Denna rådsrepublik från pol till pol, denna *mänklighetens stora republik*, stora broderliga familj, stolta kamratskap är den enda säkra fredsgarantin. Den behöver icke röva land från den ena nationen åt den andra, icke utsvälta det ena folket för det andras skull, icke pålägga det ena eller andra landet slavkontrakt eller olidliga ekonomiska bördor, icke sära någons nationalkänsla, icke väcka revanchelystnad, nej, den bygger för beständigt den eviga fredens tempel.

Det är sant, att vägen dit icke alltid är helt oblodig. Där borgarklassen emot den segrande världsrevolutionen och dess fana, världsfreden, sätter sitt vapnade våld i form av Koltsjaks arméer, Denikins kosacker eller Noskes vita garden, Pellés horder eller Francis d'Esperays färgade heloter där blir det en kort epok av borgarkrig. Men vi ha från Ungarn ett lysande bevis för att revolutionens seger även kan bli alldeles oblodig. Där bourgeoisin icke med våld försöker upprätthålla den kapitalistiska våldsordningen och dess frukt, de eviga krigen, där blir omvandlingen lätt och där äro arbetarna milda, goda och förlåtande. Men borgarna vedergälla denna mildhet med en förfärlig vit terror, så snart de återfå makten.

Dock, även där revolutionens seger ej kan genomföras utan arbetarna möta våld med våld, — hur oänd-

ligt ringa är icke en revolutions kortvariga våld mot den kapitalistiska ordningens hundra-åriga våldsregerande och hur ringa revolutionernas blodsutgjutelse mot de eviga kapitalistiska krigens. Vore det bättre att, för att undvika revolutionernas korta nödvärnsvåld, som dock leder fram till kapitalismens störtande och krigens slut, av humanitet vika undan för världsrevolutionen än att på en gång rycka upp krigens drakrötter och bereda humanismen den slutliga segern? Jag tror icke det.

Men, säger någon, den segerrika arbetarklassen skall ju bevara sina vapen. Nej, ingalunda för eviga tider. Endast för den korta period som åtgår för att värna världsrevolutionens och världsfredens seger emot eventuella försök av borgarklassen att återinföra kapitalismen och därmed kriget. När revolutionen är säkrad, när borgarklassen har uppgått i den stora arbetande samhällsklassen och ingen möjlighet längre finnes att överändakasta arbetets världsrepublik, då skola vapnen smidas om till plogar, då skola svärden bli liar. Då äro vi framme vid målet.

Detta är enda vägen till världsfreden, till avväpningen. Världsrevolutionen betyder ensam världsfreden. Bolsjevismen, arbetarklassens rådsrätt allena är världsfreden. Varje annan samhällsordning betyder ej blott världens utsugning och folkens slaveri, utan även de ständiga kriget, det eviga blodflödet, de eviga rustningarna.

Därför äro bolsjevikerna, därför äro de socialistiska världsrevolutionärerna, de internationella kommunisterna de enda verkliga fredsvännerna.

Vad är våld och vad är humanism?

Den bestående kapitalistiska samhällsordningen är det organiserade våldet. Det är *våldet satt i system* för att kunna genom massornas utsugning, slaveri och andliga trälldom bevara överflöd, härskarmakt och privilegier åt ett fåtal inom varje folk. Bourgeoisins so-

ciala och ekonomiska diktatur vilar på detta våld, liksom dess andliga.

Detta våld har många olika sidor och former. Det är först och främst *hungerväldet*. Arbetsgivaren och jordägaren kan när han vill prisge sin arbetare och hans familj åt hungern och även när arbetsgivaren icke driver det därhän lever arbetaren tätt vid svältgränsen samt i ständig osäkerhet för morgondagen. Detta våld är det hårdaste av allt, ty det är permanent. Det följer arbetaren genom livet som skuggan följer kroppen. En annan form av kapitalismens våld mot de arbetande klasserna ligger i de usla, trånga bostäderna, som aldrig ge tillfälle till full vila, trevnad och hemkänsla, utan är till en evig pina. En dag reser sig så framför arbetaren hotet att förlora även den trånga bostaden och bliva alldeles hemlös, kastad in med sin familj i en masskasärns bås och kättar eller driven in på fattighuset, tvångsarbetsanstalten eller ut i vildmarken. Detta kapitalismens *ekonomiska* våld kompletteras sedan med annat slags våld. Den kapitalistiska våldstaten upprätthålles med *militär- och polisvåldet*. Med våld tvingas arbetaren in i kapitaliststatens militärtröja att värna med sitt liv sina utsugares och förtryckares makt och privilegier. Han får icke vägra att på överklassofficerarnas kommandon skjuta på ett annat lands arbetarekamrater eller på sina egna landsmän, på sina egna föräldrar och syskon, om dessa resa sig till frihetsstrider mot kapitalet. Det nuvarande samhället med dess styrande bankirer, byråkrater och militärer är en väpnad våldsstat, som alltid i sista hand litar till sin väpnade makt för att hindra en grundlig omdaning av samhället. Mot arbetarnas demonstrationer och frihetsyttringar, sätter man polismakt, åtal, klassdomar, fängelser, borgargarden och slutligen hela den väpnade militärmakten. Så gjorde t. o. m. den liberal-socialistiska regeringen i Sverge för att skydda den finske bödeln Mannerheim mot de svenska arbetarnas demonstrationer.

Detta är den nuvarande kapitaliststaten. Den är

våld på alla områden, privilegierat våld, legaliserat våld, usurperat våld.

Det är detta våldsamhälle, denna våldsstat som arbetarklassen bekämpar för att på dess ruiner kunna resa ett broderligt, kamratligt samarbete av alla människor utan utplundring, ett socialistiskt samhälle utan våld, ett samhälle, där humanismen kan slå ut i blom. I ett samhälle, där alla bekämpa, utsuga och pina varandra, kan humanismen icke ha en framtid. Att söka humanisera det kapitalistiska samhället är en självmotsägelse, en ogörlighet. Lika gärna kunde man söka förvandla en indisk tiger till en pudel eller befalla en stenkross att producera betor. Kristendomen har i 2,000 år sökt humanisera det kapitalistiska samhället. Effekten har blivit att kapitalismen erövrat och brutaliserat kristendomen, tagit dess institutioner i sin tjänst. Inga lovsjungo och välsignade världskriget i dess begynnelse så som de ryska tsarpoperna, de tyska kejsarpastorerna och de franska munkarna.

Var går då vägen till humanismen? Allenast över det kapitalistiska samhällets ruiner, allenast genom socialismen. Socialismen eller, som Marx och Engels sade, kommunismen kan endast ernås genom klasskampen, som, när kapitalismen sätter väpnat våld mot arbetarnas frihetsresningar, tvingar arbetarna till nödvärnsvåld, till nödvärnets väpnade motvåld. Arbetarklassen avskyr våld, så snart den är socialistiskt medveten, den vill undvika våld till det yttersta, men om dess frigörelse, om socialismen, om världsfreden, om humanismen hotas av våld, eller icke kan förverkligas på grund av våldsamt motstånd från en tyrannisk, en utsugande klass' sida, om en sådan klass i evighet vill döma en arbetarklass till misär och förnedring för att själv få leva ensam på solsidan, då blir det en etisk, en humanitär plikt för arbetarklassen att genom sitt motvåld och genom proletariats diktatur bana vägen för det fria socialistiska kamrat-samhället, där våldet slutligen skall helt försvinna. Detta förstå också de klarsynta humanisterna, ty redan höra vi varma beund-

rare av t. ex. Lindhagen tala om nödvändigheten av en »väpnad humanism» i kampen mot en väpnad kapitalism, då detta är enda vägen att betvinga kapitalismen och dess tjänare militarismen.

Humanismen är den andliga friheten, mänsklighetens blå blomma.

Den kan endast förverkligas genom kapitalismens fall, genom socialismens fullständiga seger. Socialismen åter igen kan endast bli verklighet genom de arbetande klassernas entusiastiska, segerrika frihetskamp, genom en social revolution, som icke låter slå sig i fjättrar av kapitalismens väpnade våld utan, om så behöves, vet att bryta även detta väpnade våld med lika effektiva maktmedel.

Därför äro de radikala, de revolutionära socialisterna, de marxistiska kommunisterna, de verkliga humanisterna.

Idealitet.

Man hör ofta den beskyllningen riktas emot de radikala socialisterna och revolutionärerna, enkannerligen bolsjevikerna, att de äro krassa materialister, klass-egoister och maktlystna usurpatorer, medan naturligtvis alla högermän, alla liberaler, alla hög-socialister, alla anarko-socialister äro sanna, heliga idealister, kämpande för mänsklighetens högsta värden.

Låt oss nu taga som exempel de ryska och ungerska bolsjevikerna, låt oss t. ex. säga Lenin och Bela Kun. Äro de icke idealister? Vad kämpa de för? Jo, för ett samhällssystem där ett fåtal icke utsuger, plundrar och förtrycker flertalet, för ett samhälle där arbetet, icke pänningen bestämmer, där friheten ej är blott ett sken och demokratin en fras, där krigen skola vara omöjliga, där alla skola ha lika rätt till kulturen. Är detta stora mål icke ett stort ideal? Är en kamp som den dessa män föra — utan motstycke i historien — mot Pänningens allmakt, för Människan icke en kulturkamp, en kamp buren av den högsta idealitet? Ha

icke dessa män och tiotusen deras medkämpar offrat dag och natt för sitt verk, gått genom mörker och kval för det, lidit i fångelser och Sibiriens tundra trogna sin sak? Är detta icke idealitet?

Se på dessa ryska bolsjeviker som nu i 2 år offrat allt, även sina liv, i en väldig tvekamp med en värld av fiender för sin sak, för sin frihet, för sin sociala revolution! Tror någon att en dylik kamp under hungerkval utan like vore möjlig, om den icke bures av en brinnande tro på och entusiasm för ett ideal?

Är högermannens strid mot arbetare och bönder för högre profit och större utdelningar bevis på idealitet? Är liberala intriger och liberalt kulisspel på allehanda tribuner just så ideellt och skönt? T. ex. nu vakthållningen kring rubeldiplomatin? Är högernationalisternas varma beundran för ententekapitalet och Noskegarderna just ett bevis på en jungfrulig och obefläckad idealism. Är borgardemokratin mera ideell än arbetets diktatur? Borgardemokratin, imperialismen, överklassväldet förde till världskriget först, till våldsfreden sist. Är det icke ett härligt ideal! Ultrahumanisterna klaga också över den bristande idealiteten hos bolsjevikerna. Var sitter deras idealism? Mest i tungan. Det är ingen särskilt stor konst. En hel del damer skruda gärna sin bolsjevikhets i idealitetens Rembrantshattar, men de glömma att löslockarna titta fram under brättena. Man vore böjd att be de självgjorda idealisterna erinra sig vad Ibsen och Strindberg en gång sagt om deras släkte. Man säger att de revolutionära socialisterna, att bolsjevikerna stå alldeles ensamma, ha hela kulturvärlden emot sig, därför att en och annan medelmåttig poet och en och annan ilsken doktor kastat sitt anatema mot dem. Men se överallt träda de *största* kulturnamnen i breschen för dem! Gorki och Lunarscharsky i Ryssland, Romain Rolland och Anatole France i Frankrike, Bernhard Shaw i England, Kellerman i Tyskland, Martin Andersen-Nexö i Danmark o. s. v. De namnen säga något om var konungarna i andens riken stå med sina sympatier.

Historien dömer ofta annorlunda än samtiden. Engelbrekt, som reste de svenska bönderna till frihetskamp, var för den tidens herremän en simpel upprorsmakare och usurpator, blott värd att slås ihjäl med en yxa. Historien har reviderat domen och givit honom en plats i Sverges Panteon såsom en bärare av den svenska bondeklassens frihetsidealism. Samma revidering håller historien just på att göra med Nils Dacke, Gustav Vasas stora motståndare.

Franska revolutionens ledare skildrades länge i historiska läroböcker som vilddjur och usurpatorer. Nu ha de i årtionden blivit besjungna av skalderna, fått statyer och givit gator i skilda städer och länder sina namn — så revideras historien. Historien skall också revidera våra högbå »idealisters» domar över Lenin, Liebknecht, Luxemburg, Trotsky, Bela Kun, Lewien etc.

Nej, vill man döma ärligt, vill man lösgöra sig från den organiserade lögntrafikens dunster och miasmor, vill man se till motiven och avsikterna, till vidden och djupet i bolsjevikernas hjältestrider, vill man söka förstå att nu står den stora världskampen mellan kapital och arbete, mellan krig och fred, mellan skendemokrati och verklig demokrati, så skall ingen kunna förneka bolsjevikerna hedersnamnet idealister. Ja, i verkligheten äro de de enda verkliga idealisterna, ty de äro hittills de enda som under en lång följd av år offrat välstånd, karriär, egendom, frihet, de enda som nu glada offra sina liv för frihetens och socialismens, för humanismens stora och sköna sak.

Deras lott är otack, förtal, smuts, lögn i det oändliga. Nu. En framtids historia, en frigjord arbetarklass skall resa dem ärestoder oförgängligare än bronzen, kröna deras minne med en evig vårs ljusa, gröna kransar.

en.
s-
s-
en
om
en
le-
ke,

e i
er.
na,
der
all
ver
un,

sig
as-
len
öka
pi-
de-
nna
, i
ty
år
om
ens,

nd-
ass
sen,
sar.

OSKARSHAMN
OSKARSHAMNS-BLADETS BOKTRYCKERI
1919
